

ગામડાંની વહારે

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કાપીરાશિદ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૬૨૦૮ શ્રીકં

પુસ્તકનું નામ ગાંધીજી વચ્ચે

તારીખ ૦૧/૦૫/૨૦૧૬

ગામડાંની વહારે

લેખક: ગાંધીજી

નવજીવન પ્રકાશન મંદિર

અમદાવાદ

મુદ્રક અને પ્રકાશક :

મોહનલાલ-મગનલાલ જાડ

નવજીવન મુદ્રણાલય, અમદાવાદ

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૉપીરાઈટ સંમત
૧૬ ૨૦૧૯

આવૃત્તિ પહેલી

પ્રત ૫,૦૦૦

ગામડાંની વહારે

ગામડાંનો સવાલ દહાડેદહાડે વિરાટ અને વિકરાળ થતો જાય છે. હવે તો એના પર સારું-નરસું સાહિત્ય પણ ખૂબ વધવા લાગ્યું છે. તાત્ત્વિક ચર્ચા અને વિધવિધ સૂચનાઓ પણ વધતી જાય છે. રશિયામાં ગામડાંની પુનર્ધટના શરૂ થઈ છે, અને એનાં વિસ્તૃત અને ઉત્સાહભર્યાં વર્ણનો અંગ્રેજીમાં મળવા લાગ્યાં છે. જે સાહિત્યમાં વિગત-વાર વિચારો પૂરા પાઠવામાં આવે છે તે સાહિત્ય ભણેલાઓને આકર્ષક નીવડે તો એમાં આશ્ચર્ય નથી. જાતે વિચાર કર્યા વગર બસવા પ્રયોગ કર્યા વગર આગ્રહપૂર્વક વિવેચન કે સૂચના કરવાનો એ એક જ માર્ગ છે.

ગાંધીજીનો રસ્તો જુદો છે. ભારતવર્ષની સ્થિતિ, પ્રજાની શક્તિ અને મનોવૃત્તિ પારખીને તેને આધારે જ તેઓ સૂચના કરે છે. ઘણુંખરું અનુભવમાં મૂકી જુઓ છે, આપણા દેશમાં ચાલતા પ્રયોગો આસ્થા-પૂર્વક નિહાળી આવે છે, અને પછી જ પોતાની વાત દેશવાસીઓ આગળ રજૂ કરે છે.

‘દૂર માર્ગ જેવા લોભ લગીર ન, એક ડગલું ખસ થાય’ એ વૃત્તિથી તેઓ કામ કરતા હોવાથી આ ગરીબ દેશમાં આજે કરવા જેવી વસ્તુઓ જ તેઓ સૂચવે છે. તેમના ઉપાયો પાયાશુદ્ધ હોવાથી દૂરવર્તી ભવિષ્યકાળમાં પણ લિતકર જ નીવડે છે, એમ આપણે એમની અત્યારસુધીની પ્રવૃત્તિ પરથી જોઈ શક્યા છીએ. જેમના હાથમાં દેશની કેળવણી છે અને જેઓ ગ્રામસેવાના પવિત્ર વ્યવસાયમાં પડ્યા છે તેમને એટલી જ વિનંતિ કે આમાં આપેલી એકેએક સૂચનાનો આદરપૂર્વક અનુભવ કરી જુઓ; કેવળ તાત્ત્વિક ચર્ચા કરી એને કોરે ન મૂકે.

દત્તાત્રેય બાલકૃષ્ણ કાલેલકર

આર્ષવાણી

અંગેજોએ અહીં પગલાં કર્યા તે અગાઉ હિન્દ પોતાનાં લાખો ઝૂંપડાંઓમાં કાંતવું તથા વણવું અને ખેતીમાંથી મળી રહેનારી પોતાની નાનીશી આજીવિકામાં રહેતી ખોટ ભરી કાઢવું. જીવાદોરી સમે આ હિન્દનો ગૃહકલોગ, માની ન શકાય એટલા નિષ્ઠુર અને અમાનુષ ઉપાયો વડે નષ્ટ કરવામાં આવ્યો, જેનાં ખ્યાનો અંગેજ સાક્ષીઓએ કરેલાં છે. હિન્દની અધપેટે રહેનારી આમ-પ્રભ કેવી ધીમેધીમે મૃતપ્રાય થતી જાય છે એની શહેરોના રહેનારાઓને ભાગ્યે જ ભાજ છે. તેઓને ખબર નથી કે તેમને ભોગવવા મળતા ક્ષુદ્ર એશઆરામ તેઓ હિન્દને ચૂસનારા પરદેશી મૂડીદારોનાં ઘર ભરવા જે મહેનત કરે છે તેની દલાલી સિવાય ખીજું કશું નથી. અને પેલાઓનો બધો નફો તેમજ આમની દલાલી બંને હિન્દની ગરીબ પ્રજાને નીચાપીને જ

નિતારી કાઢેલાં હોય છે. તેમને ગમ નથી કે બ્રિટિશ હિન્દમાં કાયદાથી સ્થપાયેલી સરકાર અને ગરીબ આમપ્રજને આ રીતે ચૂસવાની ખાતર જ ચલાવવામાં આવે છે. આજે હિન્દનાં ગામડાંઓ પોતાનાં બોલતાં-ચાલતાં હાડપિંજરોથી નરી આંખને પણ જે પૂરાવો આપી રહેલ છે તેને ચાહે તેવા વિતંડાવાદથી કે આંકડા-અહેવાલોનાં ચાહે તેવાં માયાવી કૌશલોથી ઉડાવી શકાય તેમ નથી. મારા મનને તો છાંટાભાર શક નથી કે ઈશ્વર જેવો કોઈ માલિક જે દુનિયાને માથે હોય તો તેના દરબારમાં ઇંગ્લંડને તેમજ હિન્દુસ્તાનના આ બધા શહેરોમાં વસનારાઓને બેઠને આ ગુનાને માટે — ઇતિહાસમાં કદાચ જેની જોડ ન મળી શકે એવા આ માનવજાતિના સામેના ગુનાને માટે જવાબ દેવો પડશે.

—આંધીજી

(૧૯૨૨માં અદાલત સમક્ષ રજૂ કરેલા એકરારમાંથી)

ગ્રામકેળવણી

આ પૂર્તિની મારફત કાકાસાહેબ અનેક અર્થ સારવા માગે છે. તેમાંનો એક એ છે કે ભણતરની જે વય સામાન્ય રીતે માનવામાં આવે છે તે વટાવી ગયેલાં, ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહેતાં, કામધંધે વળગેલાં, મહાગુજરાતનાં દસેક હજાર ગામડાંનાં સ્ત્રીપુરુષોને પણ જે કંઈ શક્ય હોય તે કેળવણી મળે. આવી કેળવણીનો અર્થ ઉદાર કરવો જોઈએ. એ અક્ષરજ્ઞાનથી પર છે. ગ્રામવાસીઓને આજની દૃષ્ટિએ વ્યવહારુ જ્ઞાન ધણી દિશામાં હોતું નથી; અને ધણીવાર તેને બદલે અજ્ઞાનમય વહેમો તેમના પર સામ્રાજ્ય ભોગવતા હોય છે. તેમના આ વહેમો દૂર થાય અને તેમને ઉપયોગી જ્ઞાન મળે એ હેતુ કંઈક અંશે આ પૂર્તિ દ્વારા કાકાસાહેબ સારવા અછે છે.

આરોગ્યની દૃષ્ટિએ ગામડાંની સ્થિતિ ઘણી દયાજનક છે. આરોગ્યના આવશ્યક અને સહેલથી મળી શકે એવા જ્ઞાનનો અભાવ એ આપણી કંગાલિયતનું એક સખળ કારણ છે. જો ગામડાં-ઓનું આરોગ્ય સુધારી શકાય તો સહેજે લાખો રૂપિયા બચી શકે ને તેટલે અંશે લોકોની સ્થિતિ સુધરે. આરોગ્યવાન ખેડૂત જેટલું કામ કરી શકે તેટલું રોગી કદી નહિ કરી શકે. આપણું મરણનું પ્રમાણ સામાન્ય કરતાં વધારે છે એથી થોડું નુકસાન નથી થતું.

એમ કહેવાય છે કે આરોગ્ય વિષેની આપણી સ્થિતિ દયાજનક છે તેનું કારણ આપણી આર્થિક દીનતા છે, અને જો એ દૂર થાય તો આરોગ્ય એની મેજે સુધરે. સરકારને ગાળો દેવા ખાતર અથવા બધા દોષો તેની ઉપર ઢોળવાને સારુ આમ ભલે કહેવાયો, પણ ઉપરના વચનમાં અર્થથી પણ ઓછું સત્ય છે. મારો અનુભવસિદ્ધ અભિપ્રાય છે કે આપણા અનારોગ્યમાં આપણી કંગાલ સ્થિતિ ઓછો ભાગ ભજવે છે. કેટલો ને કયાં ભજવે છે એ હું જાણું છું. એમાં હું અહીં ઊતરવા નથી ઇચ્છતો.

આ લેખમાળાનો ઉદ્દેશ એ છે કે આપણા દોષોથી થયેલા અને સહેજે યત્કિંચિત્ ખર્ચે કે ખર્ચ

વિના દૂર થઈ શકે એવા રોગોનું નિવારણ કરવાનાં સાધનો અને માર્ગો બતાવવાં.

આ દૃષ્ટિએ આપણે આપણાં ગામડાંની સ્થિતિ તપાસીએ. આપણાં ઘણાં ગામડાં ઉકરડા જેવાં જોવામાં આવે છે. તેમાં જ્યાંત્યાં લોકો મળત્યાગ કરે છે. ઘરનાં આંગણાંને પણ છોડતા નથી. જ્યાં મળત્યાગ થાય છે ત્યાં તેને ઢાંકવાની કોઈ કાળજી રાખતું નથી. ગામડાંમાં ક્યાંયે રસ્તા સારા રાખવામાં નથી આવતા, ને ધૂળના ઢગલા જ્યાંત્યાં જોવામાં આવે છે. આમાં આપણા બળદોને અને આપણને ચાલવાનું પણ મુશ્કેલ થઈ પડે છે. પાણીનાં તળાવ હોય છે તો તેમાં વાસણ સાફ થાય છે; તેમાં દોર પીએ છે, નહાય છે અને પડી રહે છે; તેમાં બાળકો અને મોટરાં પણ મળ સાફ કરે છે; તેની નજીકની જમીન ઉપર તો તેઓ મળત્યાગ કરે જ છે. આ જ પાણી પીવારાંધવા સારુ વાપરવામાં આવે છે.

મકાનો બાંધવામાં કોઈ પણ જાતનો નિયમ જાળવવામાં આવતો નથી. મકાનો બાંધવામાં નથી પડોશીની સગવડનો વિચાર કરવામાં આવતો, નથી રહેનારને હવાઅજવાળું મળશે કે નહિ તેનો ખ્યાલ કરવામાં આવતો.

આમવાસીઓની વચ્ચે સહકારનો અભાવ હોવાથી પોતાના આરોગ્યને સારુ આવશ્યક વસ્તુઓ પણ તેઓ ઉગાડતા નથી. આમવાસીઓ પોતાની પાસે ફાળલ રહેતા સમયનો સદુપયોગ કરતા નથી, અથવા તેમને કરતાં આવડતો નથી, તેથી તેમની શારીરિક અને માનસિક શક્તિ ક્ષીણ થાય છે.

આરોગ્યના સામાન્ય જ્ઞાનને અભાવે રોગ આવે ત્યારે આમવાસીઓ સાદા ઘરગથુ ઉપાયો યોજવાને બદલે ઘણી વેળા ભૂવા વગેરેને ધુણાવે છે, અથવા મંત્રરજંત્રની જાળમાં ફસાઈ ખુવાર થાય છે; પૈસા ખર્ચે છે ને બદલામાં રોગની વૃદ્ધિ કરે છે.

આ બધાં કારણો અને તેને અંગે શું થઈ શકે તે આપણે આ લેખમાળામાં તપાસીશું.

૨

ગામઠું એટલે ઉકરડો?

મિ. કર્ટિસ જે સન ૧૯૧૮ની સાલમાં હિન્દુસ્તાનમાં મુસાફરી કરતા હતા અને જેમનો થોડોઘણો હાથ મોટેગ્યુએમ્સફર્ડ મુધારામાં હતો તેમણે આપણાં ગામડાં વિષે લખતાં કહ્યું છે: 'ખીજ દેશોનાં ગામડાંની સાથે હિન્દુસ્તાનનાં ગામડાંનો મુકાબલો કરતાં મને એમ લાગ્યું કે હિન્દુસ્તાનનાં ગામડાં કેમ જાણે ઉકરડા ઉપર અંધાયાં ન હોય!' આ દીકા આપણને ન ગમે એ સમજી શકાય એમ છે, પણ એમાં તથ્ય નથી એમ કોઈ નહિ કહી શકે. ગમે તે ગામડાની પાસે જઈશું તે તેનો ઉકરડો સૌથી પહેલો આપણી નજરે પડશે. અને તે ઉકરડો ઘણેભાગે ઊંચી જમીનમાં હશે. ગામડાની અંદર પ્રવેશ કરીશું તો ઉપરના દેખાવમાં તે અંદરની સ્થિતિમાં ખુબ ભેદ જોવામાં નહિ આવે. ત્યાં પણ રસ્તામાં ગંદકી હશે. ગમે ત્યારે આગકા તો રસ્તાએ અને શેરીઓમાં મળત્યાગ કરતાં જ હશે. લઘુશંકા તો મોટેરાં પણ ગમે ત્યાં

કરતા હશે. અખણે મુસાફર આ સ્થિતિ જુએ
તો ઉકરડા વચ્ચે અને ગામડાની વસ્તીના ભાગ
વચ્ચે ભેદ નહિ કાઢી શકે. ખરું જોતાં મોટો ભેદ
છે જ નહિ.

આ દેવ ગમે તેટલી પ્રાચીન હોય છતાં તે
કુટેવ છે, અને તે કાઢવી જ જોઈએ. મનુસ્મૃતિ
આદિ હિન્દુ ધર્મશાસ્ત્રોમાં, કુરાને શરીફમાં,
બાઇબલમાં, જરથુસ્ત્રનાં ફરમાનોમાં રસ્તા, આંગણાં,
ઘર, નદીનાળાં, કૂવા ન બગાડવા વિષે સૂક્ષ્મ
સૂચનાઓ છે. પણ આપણે અત્યારે તો તેનો
અનાદર જ કરીએ છીએ. તે એટલે સુધી કે
તીર્થક્ષેત્રોમાં પણ ગંદકી સારી પેઠે હોય છે. તીર્થ-
ક્ષેત્રોમાં વધારે હોય છે એમ કહેવામાંયે કદાચ
અતિશયોક્તિ નહિ હોય.

હરિદ્વારમાં ગંગાના તટને બગાડતાં હજારો
સ્ત્રીપુરુષોને મેં ભાળ્યાં છે. જ્યાં માણસોને
મેસવાનું હોય ત્યાં જ યાત્રાળુઓ મળત્યાગ કરે,
પોતાનાં મોઢાં વગેરે ગંગામાં ધૂએ, ને પાછાં ત્યાં
જ પાણી ભરે. તીર્થક્ષેત્રોમાં તળાવોને એ જ
રીતે બગાડતાં યાત્રાળુઓને મેં ભાળ્યાં છે. આમ
કરવામાં દયાધર્મની લોપ થાય છે અને સમાજ-
ધર્મની અવગણના થાય છે.

આવી બેદરકારીથી હવા બગડે છે, પાણી બગડે છે. પછી કોલેરા, ટાઇફોઇડ વગેરે બીડતા રોગો થાય તેમાં આશ્ચર્ય શું ? કોલેરાના રોગની ઉત્પત્તિ જ ગંદા પાણીમાં રહેલી છે. ટાઇફોઇડને વિષે પણ ધણેભાગે એમ જ કહી શકાય. લગભગ પોણાસો ટકા રોગ આપણી ગંદી ટેવોને લીધે થાય છે એમ કહેવામાં અતિશયોક્તિ નથી થતી.

તેથી ગ્રામસેવકનો પહેલો ધર્મ ગ્રામનિવાસીને સ્વચ્છતાની કેળવણી આપવાનો છે. એ કેળવણી આપવામાં વ્યાખ્યાનને અને પત્રિકાને ઓછામાં ઓછું સ્થાન છે. કેમકે ગંદકીએ એવી જડ ધાલી છે કે ગામડિયાઓ સ્વયંસેવકની વાતને સાંભળવા તૈયાર નથી હોતા, સાંભળે તો તે પ્રમાણે કરવાનો ઉત્સાહ નથી રાખતા. પત્રિકા વગેરે વહેંચે તો વાંચવાના તો નથી જ. ધણાને વાંચતાં આવડે પણ નહિ. અને જિજ્ઞાસુ ન હોવાથી જેને આવડે તે વંચાવે નહિ.

એટલે સ્વયંસેવકનો ધર્મ પદાર્થપાઠ આપવાનો થયો. ગ્રામનિવાસી પાસે કરાવવાનું પોતે કરી બતાવે ત્યારે જ તેઓ કરવાના; અને ત્યારે તેઓ કરવાના જ એ વિષે કોઈ શંકા ન લાવે. આમ કરવા છતાં ધીરજની આવશ્યકતા તો રહેશે જ.

એ દિવસ આપણે સેવા કરી એટલે લોકો પોતાની મેળે કરતા થઈ જશે એમ માનવાનું કશું કારણ નથી.

સ્વયંસેવકે પોતે ગ્રામવાસીને એકઠા કરી પ્રથમ તો તેમનો ધર્મ તેમને સમજાવવો રહ્યો. અને તે જ વખતે તેઓમાંથી સ્વયંસેવક મળો અથવા ન મળો, તેણે સફાઈનું કામ શરૂ કરી દેવાનું રહ્યું. તેણે ગામડામાંથી જ પાવડો, ટોપલી અથવા ડોલ, ઝાડુ અને કોદાળી એટલી ચીજ પેદા કરી લેવી જોઈએ. એ વસ્તુ પાછી મળવાની ખાતરી મળ્યા પછી લોકો તે આપવાની ના પાડે એવો સંભવ નથી.

હવે સ્વયંસેવક રસ્તો તપાસશે ને જ્યાં મળમૂત્ર હશે ત્યાં પહોંચી વળશે. મળને પોતાની ટોપલીમાં પાવડા વતી એકઠો કરશે ને તે જગ્યાને ઢાંકશે. જ્યાં મૂત્ર હશે ત્યાંથી પણ પાવડા વતી ઉપરની બીની ધૂળ તે જ ટોપલીમાં લઈ લેશે, ને પછી તેની ઉપર આસપાસની ચોખ્ખી ધૂળ વેરશે. આસપાસ કચરો હશે તો તે ઝાડુ વતી એકઠો કરી તેનો ઢગલો એક કારે કરી મૂકશે ને મળને ઠંકાણે પાડ્યા પછી કચરો તે જ ટોપલીમાં એકઠો કરીને તેને ઠંકાણે પાડશે.

આ મળને ક્યાં નાખવા એ મહત્ત્વનો પ્રશ્ન છે. તેમાં સ્વચ્છતા છે અને અર્થ છે. બહાર પડેલા મળ બહાર ફેલાવે છે. તેની ઉપર માખીઓ, બેસી પાછી આપણા શરીરને વળગી અથવા આપણા ખોરાક ઉપર બેસી રોગનો એપ એમેર વેરે છે. જો આ ક્રિયાને આપણે સૂક્ષ્મદર્શક યંત્રથી જોઈએ તો આપણે ઘણી મીઠાઈઓ વગેરે ખાઈએ છીએ તેનો ત્યાગ જ કરીએ.

આ મળ ખેડૂતને સારું સુવર્ણ છે. તેને ખેતરમાં નાંખવાથી તેનું સુંદર ખાતર બને છે ને પાક ઘણો સરસ બિતરે છે. ચીનના લોકો આ કામમાં સૌથી વધારે કુશળ છે; અને કહેવાય છે કે તેઓ મળમૂત્રને સુવર્ણની જેમ સંધરી કરોડો રૂપિયા બચાવે છે, ને સાથે જ ઘણા રોગોમાંથી બચી જાય છે.

એટલે સ્વયંસેવકે ખેડૂતોને આ વસ્તુ સમજાવી જે રજા આપે તેના ખેતરમાં તે દાટવી જોઈએ. જો કોઈ ખેડૂત અજ્ઞાનને વશ રહી સ્વયંસેવકની સ્વચ્છતાની અવગણના કરે તો તેણે મળને ઉકરડામાં એક જગ્યા શોધી દાટવા. આટલું કર્યા પછી તે પેલા કચરાની ઢગલી પાસે જશે.

કચરો બે પ્રકારનો હોય છે. એક તો ખાતરને લાયક, જેવો કે શાકભાજીનાં છોતરાં, અનાજ, ઘાંસ

ઇત્યાદિ. ખીજો કચરો લાકડાં, પથરા, પતરાં
 વગેરેનો. આમાંનો ખાતરજોગ કચરો એ ખેતરમાં
 અથવા તો જ્યાં તેનું ખાતર એકઠું કરી શકાય
 ત્યાં રાખવો જોઈએ. અને ખીજો કચરો જ્યાં
 ખાડા વગેરે પૂરવાનાં હોય તે જગ્યાએ લઈ જઈ
 દાટવો જોઈએ. આમ કરવાથી ગામડું સાફ રહેશે,
 અને ઉધાડે પગે ચાલતાં માણસો નિર્ભયપણે ચાલી
 શકશે. થોડા દિવસના પરિશ્રમ પછી લોકો એની
 કિંમત સમજ્યા વિના રહેવાના જ નથી. અને
 સમજશે ત્યારે તેઓ મંદદ કરતા થઈ જશે, અને
 છેવટે પોતાની મેળે કરતા થઈ જશે. પ્રત્યેક ખેડૂત
 પોતે પોતાના કુટુંબીએ પેદા કરેલા મળનો પોતાના
 ખેતરમાં ઉપયોગ કરશે, એટલે કોઈને કોઈનો ખોત્તો
 નહિ લાગે અને સૌ પોતાના પાકની કિંમતને
 વધારતા થઈ જશે. રસ્તામાં મળત્યાગની ટેવ તો
 કદી ન હોવી જોઈએ. ઉધાડામાં બધાના દેખતાં
 મળત્યાગ કરવો કે બચ્ચાં સુદ્ધાંને કરાવવો એ
 અસભ્ય છે. એ અસભ્યતાનું લાન આપણને છે,
 કેમકે એવે સમયે કોઈ આવતું હોય તો આપણે
 નીચું જોઈએ છીએ. તેથી પ્રત્યેક ગામમાં એક
 સ્થળે સોંધામાં સોંધાં પાયખાનાં બંધાવવાં જોઈએ.
 ઉકરડાની જગ્યાનો જ એવો ઉપયોગ થઈ શકે.

આ એકઠા થયેલા ખાતરને વરાડે પડતું ખેડતો વહેંચી લઈ શકે છે. અને ન્યાં લગી આવો બદોબસ્ત ખેડતો કરતા ન થઈ જાય ત્યાંલગી સ્વયંસેવકે જેમ રસ્તાને તેમ જ ઉકરડાને સાફ કરવો રહ્યો. રોજ સવારે ગ્રામવાસીઓ ઉપયોગ કરી લે ત્યારપછી નિમત વખતે તેણે ઉકરડે જઈને મેલુંમાત્ર એકઠું કરીને ઉપર બતાવ્યા પ્રમાણે તેની વ્યવસ્થા કરવી રહી. જે કોઈ ખેતર ન મળે તો જે ઠેકાણે મળને દાટવા હોય ત્યાં નિશાન રાખવું જોઈએ. આમ કરવાથી રોજ દાટવા જતાં સગવડ પડે, ને ખેડતો સમજે તે વખતે આ એકઠા થયેલા ખાતરનો તેઓ ઉપયોગ કરી શકે.

આ મળ બહુ ઊંડા ન જ દાટવા જોઈએ. પૃથ્વીના નવ ઇંચ સુધીના પડમાં અસંખ્ય પેરોપકારી જંતુઓ વસે છે. તેઓનું કામ તેટલા ઊંડાણમાં જે કંઈ હોય તેનું ખાતર બનાવવાનું અને મેલા-માત્રને શુદ્ધ કરવાનું હોય છે. સૂર્યનાં કિરણો પણ રામદૂતની માફક બારે સેવા કરે છે. આ વસ્તુની પરીક્ષા જેને કરવી હોય તે પોતે અનુભવથી કરી શકે છે. થોડા મળ નવ ઇંચમાં દાટવા અને અઠવાડિયા પછી જમીનને ઉધાડી જોવી અને તેમાં શું થાય છે તેની નોંધ લેવી. એ જ મળનો થોડો

ખીજો ભાગ જમીનમાં પણ ફૂટ કે ચાર ફૂટ ભીડે દાટવો અને તેના શા હાલ થાય છે તે તપાસવું. એટલે અનુલવચાન મળશે. મળને છીછરા દાટવા, પણ તેની ઉપર માટી સારી પેઠે ઢાંકવી કે જેથી ફૂતરાં ખોદી ન શકે અને બદબો ન આવી શકે. ફૂતરાં ન ખોદી શકે તેને સારુ કાંઈ જગાએ થોડાં કાંટાનાં ઝાંખરાં મૂકી દીધાં હોય તો સારું.

જ્યારે મળ છીછરા દાટવાની વાત કરી ત્યારે સમજાવું જોઈએ કે મળને સારુ ચોરસ કે લંબ-ચોરસ મોટા ખાડો હોવો જોઈએ, કેમકે દાટલા મળ ઉપર ખીજ તો ચડાવવાના છે જ નહિ, અને તુરત ઉધાડવાના પણ નથી. એટલે આગલે દહાડે જ્યાં દટાયા હોય તેની પાસે જ ખીજો એક નાનો ચોરસ ખાડો તૈયાર હોય. તેમાંથી કાઢેલી માટી એકકોર ગોઠવાયેલી હોય. ખીજો દિવસે આવીને મળ દાટી પેલી પડેલી માટી તેની ઉપર ઢાંકી બરોબર સપાટ કરીને ચાલ્યા જવાનું રહે. આ જ રીતે લીલોતરી વગેરેના કચરાનું ખાતર કરવું, પણ પડખે જુદી જગાએ. કેમકે મળ અને લીલોતરીનું ખાતર એકસાથે ન દાટી શકાય. બન્નેની ઉપર જંતુઓ એકસરખી ક્રિયા નથી કરતાં. હવે સ્વયં-સેવક સમજેલ હશે કે જ્યાં તે મળ દાટતો હશે તે

જગા હમેશાં સ્વચ્છ હશે, સપાટ હશે અને તાજા ખેડાયેલા ખેતરના જેવી લાગતી હશે.

હવે રજીો પેલો ખાતરને નહિ લાયક એવો ઢગલો, એ ઢગલામાં રહેલો કચરો એક જ ઊંડા ખાડામાં દાટવો, અથવા ગામની આસપાસ જે ખાડા પૂરી દેવાના હોય તેમાં દાટવો. એ પણ રોજ દટાતો જાય, દખાતો જાય અને સ્વચ્છ જ રહે.

આમ એક મહિના લગી કરવાથી બહુ પરિશ્રમ વિના ગામડાં ઉકરડા મટી સુંદર, સ્વચ્છ થઈ જશે. વાંચનાર સમજેલ હશે કે આમાં પૈસાનું તો કંઈ જ ખર્ચ નથી. આમાં નથી સરકારની મદદ જોઈતી, નથી લારે વૈજ્ઞાનિક શક્તિની જરૂર. જરૂર એ ત્ર પ્રેમજન સ્વયંસેવકની છે.

આટલું કહેવાની જરૂર નથી કે જે વસ્તુ મળમૂત્રને લાગુ પડે છે એ જ છાણુ અને પશુના મૂતરને પણ લાગુ પડે છે. પણ આનો વિચાર હવે પછીના પ્રકરણમાં કરીશું.

છાણું કે ખાતર?

ગયા પ્રકરણમાં આપણે મનુષ્યના મળમૂત્રનો વિચાર કરી ગયા. ગાયબેંસ વગેરે જનવરોના મૂતરનો ઉપયોગ તો આપણે કંઈ કરતા નથી તેથી તે ગંદવાડ વધારવાનું જ કામ કરે છે. છાણુનો ઉપયોગ ધણેભાગે છાણું બનાવવામાં કરવામાં આવે છે. છાણુનો આ દુરુપયોગ નહિ તો ઓછામાં ઓછો ઉપયોગ છે, એને વિષે મુદ્દલ શંકા કરવાનું કારણ નથી. વાધરીને સારુ બેંસ મારવા જેવો આ ધંધો છે. છાણુંનો અંગાર ઠંડો ગણાય છે. હુક્કો અને ચલમ પીવાવાળા એનો ઉપયોગ કરે છે. પંજબ તરફ છાણુંના અગ્નિથી ઘી સારું બને છે એવી માન્યતા છે. એમાં કંઈક તથ્ય હોવાનો પણ સંભવ છે. પણ આ બધી દલીલો છાણુનો ઉપયોગ છાણું બનાવવામાં આપણે કરીએ છીએ તેથી જ વપરાય છે. જો છાણુનો પૂરેપૂરો ઉપયોગ આપણે લેતા હોઈએ તો હળવો દેવતા કરવાનાં બીજાં અનેક સાધનો શોધી શકાય. જો એક છાણુની કિંમત એક પાઈ થતી હોય તો છાણુનો પૂરો ઉપયોગ કરવાથી એક છાણુ જેટલા છાણુની

કિંમત ઓછામાં ઓછી દસમણી છે. અને જે આપણે આડકતરી નુકસાનીનો હિસાબ પણ કરીએ તો એ નુકસાનીની કિંમત આંકી ન શકાય એટલી બધી છે.

છાણનો પૂરો સદુપયોગ તેનું ખાતર કરવામાં જ છે. ખેતીશાસ્ત્રના જાણકારોનો અભિપ્રાય છે કે છાણને બાળી નાંખવાથી આપણાં ખેતરોનો કસ ઓછો થયો છે. ખાતર વિનાનું ખેતર એ ઘી વિનાના લાડુ જેવું લૂખું સમજવું. છાણને બાળીને રસાયણનું ખાતર વેચાતું લેનારા મૂખ ખેડૂતો તો હિન્દુસ્તાનમાં નહિ જ હોય એમ હું માની લઉં છું. અને રસાયણના ખાતરની કિંમત છાણના ખાતરની સાથે સરખાવતાં ઘણી ઓછી છે એમ પણ ખેડૂતોની માન્યતા છે. રસાયણી ખાતરોનો જેમ લાભ છે તેમ ગેરલાભ પણ છે. જેકે શાસ્ત્રજ્ઞોના પ્રયોગો હજી પૂરા નથી થયા, તોપણ તેઓમાં ઘણા એમ માને છે કે રસાયણી ખાતર વાપરીને જથ્થા ઘણીવાર વધારાય છે, ઘણીવાર શેભા વધારાય છે, પણ ગુણની તો હાનિ થાય છે. કેટલાક વૈજ્ઞાનિકોની એવી માન્યતા છે કે રસાયણી ખાતરથી ધારેલા માપના ખેતરમાં ઘઉં વધારે પેદા થશે, દાણો રૂપાળા અને મોટા થશે પણ કુદરતી

ખાતરવાળા ખેતરમાં જે ધઉ પાકશે તે જગ્યામાં
ભલે ઓછા હોય છતાં મીઠાશમાં અને પૌષ્ટિકતામાં
પેલાના કરતાં બહુ વધી જશે. અને સાંભવ એવો
છે કે પૂરતી શોધ થયા પછી રસાયણી ખાતરની
કિંમત આજે જેટલી આંકવામાં આવે છે તેમાં
ધણો ઘટાડો થાય.

આમ હો કે ન હો, છાણનો ઉપયોગ ખાતરને
જ સારુ કરવો જોઈએ એ વિષે બે મત સાંભળ્યા
નથી. તેથી ઢોરના છાણ અને મૂતરનો ખાતરને
સારુ ઉપયોગ કરવાનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન આપવાનું કામ
પણ આમસેવકનું જ હોઈ શકે. છાણાં વિષે લોકોનો
ભ્રમ દૂર કરવો, તેને બદલે તેના જેવું બીજું ધંધન
શોધી કાઢવું, છાણ અને જોમૂતરની ખાતર તરીકેની
કિંમત અનેક પ્રકારે સમજાવવી, અને તે સમજાવવા
પૂરતું જ્ઞાન મેળવી લેવું એ સ્વયંસેવકોનું કર્તવ્ય છે.
આ આખો વિષય જેટલો રસિક છે તેટલો જ
લાભદાયક છે, અને ઉશ્મી સંશોધકને સારુ તેમાં
જ્ઞાનનો ભંડાર રહેલો છે. વાંચનાર જોશે કે જેમ
મનુષ્યના મળમૂત્રને વિષે તેમ જ આને વિષે
પૈસાની કે ભારે વિક્ષત્તાની આવશ્યકતા નથી, પણ
જે પ્રેમનો ઉલ્લેખ મેં ગયા પ્રકરણમાં કર્યો તે
પ્રેમની આવશ્યકતા છે.

ગામના રોગ

લોકકેળવણીનો વિચાર કરતાં અક્ષરજ્ઞાનની આવશ્યકતાને બહુ જ ગૌણ સ્થાન મળે છે. જીવનનાં મુખ્ય અંગેને સારુ અક્ષરને સ્થાન જ નથી એમ કહી શકાય. મોક્ષ એ આપણી આત્યંતિક સ્થિતિ છે. કોણ ના પાડશે કે ઐહિક અને પારલૌકિક મોક્ષને સારુ અક્ષરની જરૂર નથી? કરોડોના અક્ષરજ્ઞાનને સારુ, સ્વરાજપ્રાપ્તિને સારુ આપણે રોકાવું પડે તો સ્વરાજપ્રાપ્તિ લગભગ અશક્ય જેવી થઈ પડે. અને દુનિયાના મહાન શિક્ષકો જેવા કે ઇશુ ઇત્યાદિને અક્ષરજ્ઞાન હતું એવું કોઈએ કહ્યું નથી.

આ લેખમાળાની કલ્પનામાં અક્ષરજ્ઞાન છેલ્લે આવે છે. તે સાધન છે, સાધ્ય નથી. સાધન તરીકે તેનો ધણો ઉપયોગ છે એ વાત જગજાહેર છે. પણ કામધંધામાં પડેલા, ઉંમરે પહોંચેલા કરોડો ખેડૂતોને સારુ કયા જ્ઞાનની અત્યાવશ્યકતા છે એનો

વિચાર કરતાં આપણે જોઈએ છીએ કે અક્ષરગાનના પહેલાં અનેક વસ્તુઓ એવી છે કે જેનું જ્ઞાન તેમને આજે મળી જવું જોઈએ. મિ. શ્રેનના પુસ્તકમાંથી કેટલાક ભાગનો સાર મેં આપ્યો છે તેમાંથી પણ આપણને એ જ વસ્તુ મળે છે.

આ દષ્ટિએ આપણે ગામડાંની સ્વચ્છતાનો વિચાર કરી ગયા. આગલાં પ્રકરણોમાં બતાવ્યા તે સુધારાનું જ્ઞાન ખેડૂતો તુરત પામી શકે છે. તે જ્ઞાન મેળવવામાં જે વસ્તુ આડે આવે છે તે ખરા શિક્ષકોનો અભાવ ને ખેડૂતોનું આળસ.

આજે આપણે ગામડાંના સામાન્ય વ્યાધિનો વિચાર કરવો છે. ગામડાંમાં રહેનાર બધા સાથીઓને અનુભવ મળ્યો છે કે સામાન્ય રોગ તાવ, બધકોશ અને ફેડા હોય છે. બીજા અનેક વ્યાધિ હોય છે, પણ તેનો વિચાર અત્યારે કરવાની જરૂર નથી. જે રોગથી પીડાતાં ખેડૂતોને પોતાના કામમાં ખલેલ આવે છે તે તો ઉપરના ત્રણ રોગ છે. આના ધરધરાઉ ધલાજ તેમણે જાણી લેવાની બહુ જરૂર છે. આ વ્યાધિઓની ઉપેક્ષા કરીને આપણે કરોડો રૂપિયાનું નુકસાન ખમીએ છીએ. છતાં આ રોગોનું નિવારણ બહુ સહેલાઈથી થઈ શકે છે. મરહૂમ દાકતર દેવની દેખરેખ નીચે જે કામનો

આરોગ્ય ચંપારણમાં થયે હોતો તે કામમાં આ રોગોનું
 નિવારણ હતું જ.. સ્વયંસેવકોની પાસે ત્રણ દવાથી
 ચોથી દવા નહોતી રહેતી. ત્યારબાદનો અનુભવ
 પણ એ જ સૂચવે છે. પણ આ લેખમાળાની
 કલ્પનામાં એ ઉપાયો યોજવાની રીત ખતાવવાનું
 નથી રાખ્યું. એ આખો નોખો અને રસિક વિષય
 છે. અહીં ખતાવવાનું તો એ છે કે આ ત્રણ
 વ્યાધિઓના શાસ્ત્રીય ઉપચાર કરતાં ખેડૂતોને
 શીખવવું જોઈએ, અને એ શીખવવું સહેલું છે.
 જે ગામની સ્વચ્છતા સધાય તો ઘણા રોગો થતા જ
 અટકે. અને વૈજમાત્ર જાણે છે કે રોગનો સર્વોત્તમ
 ઇલાજ તેને થોડો અટકાવવો એ છે. બદ્દજમી
 અટકાવતાં બંધકોશ અટકે; ગામની હવા સ્વચ્છ
 રાખતાં તાવ અટકે. ગામનું પાણી સ્વચ્છ રાખવાથી
 અને નિત્ય સ્વચ્છ પાણીથી નાવાથી ફોડા અટકે.
 ત્રણે રોગ ચર્મ આવે તો તેનો સરસ ઉપચાર
 ઉપવાસ છે, અને ઉપવાસ દરમ્યાન કટીસ્નાન અને
 સૂર્યસ્નાન છે. આ વિષે વીગવવાર વિચાર ‘આરોગ્ય
 વિષે સામાન્ય જ્ઞાન’માં છે. દરેક સ્વયંસેવકને એ
 જોઈ જવાની મારી લલામણ છે.

ગામડાંમાં ઇસ્પિતાલ હોવી જોઈએ, અથવા
 તે નહિ તો એક ડિસ્પેન્સરી તો હોવી જ જોઈએ,

એવી માન્યતા હું ચોમેર જોઈ છું. મેં તો એવી આવશ્યકતા મુદ્દલ જોઈ નથી. ધણું ગામોની આસપાસ એવી સંસ્થા હોય તો સારું ખરું. પણ આવી વસ્તુ મહત્ત્વ આપવાયોગ્ય નથી. ધરિપતાલ હોય ત્યાં દરદીઓ તો ભરાવાના જ. તેની ઉપરથી એવું અનુમાન ન ખેંચાય કે સાત લાખ ગામડાંમાં સાત લાખ ધરિપતાલ હોય તો મહાન ઉપકાર થાય. ગામડાનું દવાખાનું ગામડાની શાળા હોય, અને ગામડાનું વાચનાલય પણ ત્યાં જ હોય. રોગ દરેક ગામમાં હોય, વાચનાલય દરેક ગામને માટે હોય, શાળા તો જોઈએ જ. આ ત્રણનાં નોખાં મકાનનો વિચાર કરતાં માલૂમ પડશે કે એ રીતે બધાં ગામડાંને પહોંચવા સારુ કરોડો રૂપિયા જોઈએ ને ધણો કાળ વીતે. એટલે લોકશિક્ષણનો ને ગ્રામસુધારણાનો વિચાર કરતાં આપણે દેશની અત્યંત ગરીબાઈને યાદ રાખ્યે જ છૂટકો છે.

આવી બાબતો વિષેના આપણા વિચારો આપણે પરદેશોને લૂંટીને ધનાઢ્ય થયેલી પ્રજા પાસેથી લાડે ન લીધા હોત તો, અને આપણામાં ખરી જાગૃતિ પેદા થઈ હોત તો, ગામડાંનાં વાન કચારનાં બદલાઈ ગયાં હોત.

કૂવા અને તળાવ

પૂર્વે તેમજ હાલ ગામડાં વસાવનાર પહેલી ખખર પાણીની લેશે; અને જે પાણીની સગવડ સારી ન હોય તો અથવા ન થઈ શકે એવું હોય તો ત્યાં ગામડું વસાવવાનો વિચાર સરખાયે નહિ કરે. દક્ષિણ તરફ એવા ખીજ બધી રીતે સુંદર પણ સૂકા પ્રદેશો જેવામાં આવે છે કે ત્યાં પાણીને અભાવે ગામડાં વસાવી શકાતાં નથી. હવા એ મનુષ્યની પહેલી આવશ્યકતા છે. તેથી એને ક્યાંયે શોધવા જવી પડતી નથી. ખીજ હાજત પાણી છે. અને એ જોડે હવા જેટલી સહેલાઈથી નથી મળી શકતું તોયે અનાજ ઉત્પન્ન કરવા જેટલું પેદા કરવામાં કષ્ટ નથી આવતું. પણ જેમ હવા અથવા અનાજ ચોખ્ખાં હોવાં જોઈએ તેમ પાણી પણ ચોખ્ખું હોવું જોઈએ.

આ વસ્તુ ગામડિયા નથી જાણતા અથવા જાણતા છતાં તેને વિષે બેદરકાર રહે છે, એ આપણે સૌ જાણીએ છીએ. તેથી ગ્રામસેવકે ગામડિયાઓને આપવાની કેળવણીના કાર્યક્રમમાં પાણી વિષેની કેળવણી પણ બહુ મહત્વનો વિષય છે, અને તે આપતાં સેવકની ધીરજની કસોટી થઈ રહે તેમ છે. ગ્રામવાસી પોતે મહેનત કરીને પાણી સાફ રાખવાના ઉપચારો શોધે કે પોજે એવી આશા સરખીયે ન કરી શકાય. ધીમેધીમે ગ્રામવાસીઓને પાણી સ્વચ્છ રાખવાના ફાયદા અને નિયમો બતાવવા રહ્યાં અને તે કામ કરવામાં તેમની મદદ લેવી રહી. ધણી જગ્યાએ તો એવું બને છે કે પોતાના ફાયદાની વસ્તુ હોવા છતાં ગ્રામવાસી મદદ કરવા તૈયાર જ નથી હોતા. ત્યારે સેવકે પોતે એકલા મજૂરી કરી, બની શકે એટલું એકલે હાથે કામ કરી ગ્રામવાસીને શરમાવવા રહ્યાં.

હવે શું કરવું એ જરા તપાસી લઈએ. ધણી ગામડાંમાં એક જ તળાવ હોય છે. તેમાં ઢાર પાણી પીએ છે, મનુષ્ય નહાયધૂએ છે, વાસણુ ઊટકે છે, કપડાં ધૂએ છે, અને તે જ પાણી પીવામાં લે છે. આરોગ્યશાસ્ત્ર જાણનારાઓએ અનેક અખતરા કરીને સિદ્ધ કરી આપ્યું છે કે આવા પાણીની અંદર

એરી જંતુઓ પેદા થાય છે ને એ પાણી પીવાથી
 સહેજે કાલેરા ઇત્યાદિ બ્યાધિઓ ઉત્પન્ન થાય છે.
 થોડી સંભાળથી આવાં તળાવ સાફ રહી શકે છે.
 ગામના તળાવને બાંધી લેવું જોઈએ જેથી તેમાં
 ઢોર જઈ શકે નહિ. પણ તેમને પાણી પીવાની
 સગવડ તો હોવી જ જોઈએ. આને સારુ તળાવની
 નજદીક જેમ ઘણા કૂવાની નજદીક હોય છે તેવું
 નવાણુ બાંધવું જોઈએ. અને એમાં ગામનાં બધાં
 માણસો એકએક ઘડો ભરી જાય તો જોઈએ
 તેટલું પાણી રાજ ભરાયાં કરે.

પાણી પીવાના તળાવમાં વાસણ કે કપડાં કદી
 ધોવાય જ નહિ. એના બે ઉપાય છે. એક તો
 એ કે સૌ પોતાના ઘરને સારુ પાણી ભરી ગયાં
 હોય તેથી ઘેર જ ધોઈ લે. અથવા બીજો ઉપાય
 એ છે કે તળાવની પાસે જ એક ટાંકી રખાય. તેમાં
 પણ સૌ પોતાના ભાગનું પાણી ભરે અને એ
 પાણીને ઉપયોગ ગ્રામવાસીઓ કરે. ગ્રામવાસીઓની
 વચ્ચે આવો સહકાર હોય અને પરોપકારવૃત્તિ હોય
 તો જ આ થઈ શકે. આમ હાથોહાથ કામ ન
 થાય તો થોડા ખર્ચથી ટાંકી અને નવાણુ ભરાવી
 શકાય. કપડાં ધોવાની જગાએ પાણી તો ઢાળાય
 જ; તેથી એટલો ભાગ પાકો બાંધી લેવો જોઈએ

કે જેથી ત્યાં કીચડ ન થાય. પીવાનું પાણી
ભરવામાં વાસણો બહાર સાફ કરીને જ તળાવમાં
ખેળાય. અને એમાં સગવડ એવી રાખેલી હોવી
જોઈએ કે જેથી પાણી ભરનારના પગ પાણીમાં
ન પડે. આ એક સ્થિતિને લગતી વાત થઈ.
કેટલાંક ગામડાંમાં એકથી વધારે તળાવ હોય છે
અથવા કરી શકાય એવી ગોઠવણ હોય છે. ત્યાં
પાણી પીવાનું તળાવ નોખું જ હોવું જોઈએ.

ત્રીજી જાતના ગામમાં ફૂવા હોય છે. આ
ફૂવાનું પાણી સાફ રહેવું જોઈએ. તેથી તેની
આસપાસ બંધ હોવા જોઈએ ને કીચડ ન હોવો
જોઈએ. ફૂવો વખતોવખત ગાળવો જોઈએ. આ
બધું સેવકે જાતે કરી ગ્રામવાસી પાસે કરાવવું રહ્યું.
આ કેળવણી સસ્તી, ખરી અને આવશ્યક છે.

ગામડાંના રસ્તા

ગામડાંના ઉકરડા કેમ દૂર કરાય ને તેથી આરોગ્યને થતું નુકસાન મટાડી તેમાંથી સુવર્ણરૂપ ખાતર કેમ પેદા કરી શકાય, છાણનો ઉપયોગ છાણું બનાવવામાં કરવાને બદલે તેનું ખાતર કરી ગામડાંની ઉપજ સહેજે કેમ વધારી શકાય, તળાવ અને કૂવા સાફ કરી, રાખી આરોગ્યની રક્ષા કેમ કરી શકાય એ આપણે જોયું.

હવે ગામડાંના રસ્તા તરફ નજર કરીએ. ગામડાંના રસ્તા જોઈએ તો તે વાંકા અને જાણે ધૂળના ઢગલા હમણાં જ સપાટ કરી નાંખ્યા ન હોય એવા જોવામાં આવે છે. તેની ઉપર ચાલતાં

મનુષ્યને તેમજ ગાડાં ખેંચતાં ઢોરને ભારે કષ્ટ પડે છે. આને પરિણામે આપણાં ગાડાં પણ એવાં ભારે ને ભારે પૈડાંવાળાં કરવામાં આવે છે કે બળદને બમણો બોળે નકામો ઊંચકવો પડે છે. ધૂળના થર જામેલા રસ્તા કાપવાનું કષ્ટ અને ભારે ગાડાંનું વજન ખેંચવાનું ખર્ચ. જો રસ્તા પાકા હોય તો બળદ બમણો માલ ઊંચકે, ગાડાં સસ્તાં થાય ને ગ્રામવાસીઓના આરોગ્યમાં વૃદ્ધિ થાય. આજે તો ‘છાશમાં માખણ જાય ને નાર ફૂવડ કહેવાય’ એવો ધંધો ચાલે છે. ચોમાસામાં આવા રસ્તામાં એટલો કાદવ થાય છે કે તેમાંથી ગાડું હાંકવું મુશ્કેલ થાય ને માણસોને તરવું પડે અથવા કેડ લગી બીના થઈને જવું પડે. અનેક પ્રકારના રોગો ફેલાય એ લહાણીમાં મળ્યા ગણાય.

જ્યાં ગામ ઉકરડા જેવું હોય, જ્યાં તળાવકૂવાની કોઈ દરકાર ન કરવું હોય, જ્યાં રસ્તા જેવા ચાચા આદમના સમયમાં હતા તેવા જ આજે હોય ત્યાંનાં બાળકોની બીજી શી હાલત હોય? બાળકોનું વર્તન, તેમની સમ્યક્તા ગામની હાલતનો પડછંદો હોય. તેમને જોઈએ તો તેમની દરકાર પણ ગામડાંના રસ્તાના જેવી લેવાતી હોય. આમાં પણ હમણાં પડીએ તો વિષયાંતર થાય.

ત્યારે આ રસ્તાનું શું કરવું ? લોકોમાં સહકાર હોય તો વગરમૂલ્યે અથવા કાંકરા વગેરેના થોડા જ ખર્ચથી પાકા રસ્તા આમવાસીઓ ખનાવી પોતાના ગામની કિંમત વધારી શકે, ને આ સહકારી કાર્ય વાટે મોટાંનાનાં બધાં ખરી કેળવણી મફત પામે. આમવાસીઓ મજૂર મારફતે કંઈ કામ બનતાં લગી ન લે. આમવાસી બધા ખેડૂત હોય એટલે બધા સ્વતંત્ર રીતે પોતાના મજૂર જ હોય. જરૂર જણાય ત્યારે પડોશી મજૂરની મદદ લે. રોજ થોડો સમય આમવાસીઓ રસ્તાઓને આપે તો થોડા સમયમાં રસ્તા સુધારી લે. આમ કરવાને સારુ ગામડાની શેરીઓનો ને આસપાસનાં ગામે જવાનાં માર્ગનો નકશો તૈયાર કરી પોતાની શક્તિ અનુસાર કાર્યક્રમ ગોઠવે, અને તેમાં પુરુષો, સ્ત્રીઓ અને બાળકો, બધાં ઓછોવત્તો ભાગ ભરી શકે. અત્યારની આપણી સ્થિતિ કેવળ કૌટુંબિક જીવનની છે. આમસુધારણાનો આધાર કૌટુંબિક ભાવનાને ગામ લગી પહોંચાડવા ઉપર રહ્યો છે. ગામડાંના દેખાવ ઉપરથી આપણી સમ્યક્તાનો આંક મુકાય. પ્રત્યેક કુટુંબનું પ્રત્યેક જણ જેમ કુટુંબનું ધર સાફ રાખશે તેમ પ્રત્યેક કુટુંબે પોતાના ગામને વિષે કરવા તૈયાર થવું જોઈએ. આમ થાય તો જ આમવાસી

સુખે રહી શકે અને સ્વાશ્રયી થાય. આજ તો દરેક બાબતમાં સરકાર તરફ દૃષ્ટિ રહે છે. સરકાર ઉકરડા સાફ કરે, સરકાર રસ્તા બનાવે, સમારે, સરકાર ફૂવાતળાવ સાફ રાખે, સરકાર બાબકોને બાળાવે, સરકાર વાઘવરુથી બચાવે, સરકાર આપણી માલમિલકતની રક્ષા કરે. આ વૃત્તિને ફળવી આપણે અમંગ બન્યા છીએ ને તે સ્થિતિમાં વધારો થતો જાય છે તથા કરનો બોળો વધતો જાય છે. જો ગ્રામવાસી બધા ગામડાની સ્વચ્છતા, શોભા ને રક્ષાને સારુ પોતાને જવાબદાર ગણે તો ઘણો સુધારો તુરત અને લગભગ વગરપૈસે થાય. એટલું જ નહિ પણ આવજનની સગવડોની અને આરોગ્યની વૃદ્ધિને લીધે ગામની આર્થિક સ્થિતિ ઘણી સારી થાય.

રસ્તા સાફ કરવામાં થોડા બુદ્ધિપ્રયોગની જરૂર પડે છે. નકશાની વાત તો હું કરી ગયો. બધાં ગામને રસ્તા સારા ને પાકા બનાવવાની એક જ જાતની સગવડો નથી હોતી. કોઈની પાસે પથ્થરો હોય, બિહારના કેટલાક પ્રદેશોમાં ગોતતાં પણ પથ્થર ન મળે. રસ્તા પાકા કરવાને સારુ કયા ઉપાયો કરવા એ શોધવાનું કામ આ લેખમાળાને અંગે કહ્યાયેલા સ્વયંકસેવકનું છે. ગ્રામસેવક

આસપાસ ફરી વળે, આ બાબતમાં સરકારી
પ્રથામાંથી કંઈક શીખવાનું મળે તો શીખે.
સરકાર રસ્તા પાકા કરવાને સારુ જે ઉપાયો
ચોજતી હોય તેમાંથી જે ગ્રાહ્ય હોય તે લેવાય.
કેટલીક વેળા ગામના બુદ્ધ લોકોને આવી બાબતનું
વ્યવહારુ જ્ઞાન ખૂબ હોય છે. તે શોધતાં ને તેનો
ઉપયોગ કરતાં ગ્રામસેવક સંકેત ન જ કરે. અને
જેમ બીજી બાબતોમાં તેમ આમાં પોતાની
બતમહેનતનો દાખલો બેસાડી ગ્રામસેવક રસ્તા
પાકા બનાવવાનો આરંભ કરે.

જગતનો તાત

૧

‘રે ખેડૂત તું ખરે જગતનો તાત ગણાયો’

આ પ્રમાણે નિશાળમાં પ્રાથમિક કેળવણી લેતાં શાખીએ છીએ. તેનો શો'અર્થ' છે અને જગતના તાત પ્રત્યે આપણી ભક્તિ કેટલી ઓછી છે એનું થોડુંક સ્મરણ શ્રી. ચંદુલાલના લેખથી આપણને થાય છે.

શ્રી. ચંદુલાલે ખેડૂતોની સ્થિતિ વિષે બહુ ટૂંકામાં પણ અસરકારક લખ્યું છે. એમણે કાઠિયાવાડના ખેડૂતને ઉદ્દેશીને લખ્યું છે. પણ જે વાત કાઠિયાવાડના ખેડૂતને લાગુ પડે છે એ જુદેજુદે રૂપે સમગ્ર હિંદુસ્તાનના ખેડૂતને લાગુ પડે છે. જ્યાં સુધી ખેડૂતોની હાલત શિક્ષિત વર્ગે વિચારી નથી, જાણી નથી, અનુભવી નથી ત્યાંસુધી એ હાલતમાં સુધારો થવો અશક્ય છે.

ખેડૂતોની હાલત વિષે આપણા અગ્રેસરોએ થોડી માહિતી મેળવી છે, થોડું લખ્યું છે, ધારાસભામાં પણ ચર્ચા કરી છે, એમ છતાં એ હાલતનો અનુભવ નહિ હોવાથી તેમાં ખરો સુધારો થઈ શક્યો નથી.

સરકારી અમલદારોએ ખેડૂતોની હાલત બેશક જાણી છે, પણ અમલદારોની સ્થિતિ ખરેખરી દયાજનક છે. એમણે અમલદારની દૃષ્ટિએ એટલે મહેસૂલ ઉઘરાવનારની દૃષ્ટિએ ખેડૂતોને જોયા છે. વધારેમાં વધારે વિદ્યોત્રી નાંખી શકે, ઉઘરાવી શકે એ અમલદાર ચડે, તેને ખિતાબ મળે, અને તે હોશિયાર ગણાય. જે દૃષ્ટિએ જે ચીજને આપણે તપાસીએ તે જ દૃષ્ટિએ તેને આપણે જોઈ શકીએ છીએ. એટલે જ્યાંસુધી કોઈએ ખેડૂતની નજરે ખેડૂતની હાલત તપાસી નથી ત્યાંસુધી તે હાલતનો આબેહૂબ ચિતાર આપણને મળવાનો નથી.

તોપણ કેટલેક દરજ્જે આપણે એ હાલત જાણી શકીએ છીએ. હિંદુસ્તાન કંગાલ છે. હિંદુસ્તાનમાં લાખો માણસોને એક જ ટંક ખાવાનું મળે છે. એ બધાનો અર્થ એટલો જ કે હિંદુસ્તાનના ખેડૂતો કંગાલ છે અને તેઓમાંના ધણીને એક જ ટંક ખાવાનું મળે છે. એ ખેડૂતો કોણ? હજારો વીધાના

માસિક એ પણ ખેડૂત; જેની પાસે એક વીધું જમીન છે એ પણ ખેડૂત; અને જેની પાસે એક વીધું જમીન નથી પણ જે બીજાને તાબે રહી ખેતી કરી ભાગમાં કાંઈક દાણા મેળવે છે એ પણ ખેડૂત; અને છેવટે મેં ચમ્પારણમાં એવા પણ હજારો ખેડૂતોને જોયા છે કે જેઓ સાહેબલોકની તેમજ આપણા લોકોની કેવળ ગુલામગીરી જ કરે છે અને જેમાંથી જન્મભર છૂટી શકતા નથી. આ જુદાજુદા પ્રકારના ખેડૂતોની ખરેખરી સંખ્યા આપણને કદી મળવાની નથી. વસ્તીપત્રક બનાવવાની પણ રીત હોય છે. ખેડૂતોની સ્થિતિ તપાસવાને અર્થે વસ્તીપત્રક બનાવવામાં આવે તો એ આપણને આશ્ચર્ય પમાડે અને શરમાવે તેવી ખબરો આપે. ખેડૂતોની દશા સુધરવાને બદલે દિવસેદિવસે બગડતી જાય છે એવો મારો અનુભવ છે. જે ખેડા જિલ્લો આખા દેશમાં ગણાય છે ત્યાં પણ જેઓ સારાં ઘર બાંધી શક્યા છે તેઓ તેમાં સમારકામ કરવાને શક્તિમાન રહ્યા નથી. તેઓના ચહેરા ઉપર આપણે આશા રાખી શકીએ એવું તેજ નથી. તેઓનાં શરીર જોઈએ તેવાં મજબૂત નથી. તેમનાં છોકરાં રેંછપેંછ જોવામાં આવે છે. ગામડાંઓમાં મરકીએ પ્રવેશ કર્યો છે, બીજા એવી રીતેથી પણ લોકો

પીડાય છે. મોટા પાટીદારો કરજના બોજ નીચે કચરાયેલા છે. મદ્રાસનાં ગામડાંઓમાં જતાં તો કમંકમાટ જ આવે. જોકે જેવો ગાઢો અનુભવ મને ખેડા અને ચમ્પારણનો છે તેવો મદ્રાસનો નથી, તોપણ ત્યાંનાં જે ગામડાં મેં જોયાં છે તેની સ્થિતિ ઉપરથી મદ્રાસના ખેડૂતોની કંગાલિયતનો મને સારો ખ્યાલ આવી શકે છે.

હિંદુસ્તાનને સારુ આ મોટામાં મોટો સવાલ છે. એ સવાલનો ફડચો કેમ થઈ શકે? ખેડૂતોની હાલત કેમ સુધરી શકે? એનો વિચાર આપણે ક્ષણેક્ષણે કરવો આવશ્યક છે. હિંદુસ્તાન તેનાં શહેરોમાં નથી, હિંદુસ્તાન ગામડાંઓમાં વસે છે. મુંબઈ, કલકત્તા, મદ્રાસ આદિ નાનાંમોટાં શહેરની વસ્તીનો સરવાળો કરવા જઈશું તો એક કરોડથી ઓછો આવશે. હિંદુસ્તાનનાં સારાં શહેરો ગણવાને બેસીશું તો તે સોની અંદર હશે. પણ સોથી માંડીને હજાર માણસની વસ્તીવાળાં ગામડાંનો પાર નથી. એટલે આપણે શહેરોને આબાદ કરી શકીએ, શહેરો સુધારી શકીએ તોપણ એ પ્રયત્નની અસર આપણાં ગામડાંઓની ઉપર ઘણી ઓછી થવાની છે. ખામોચિયાંને સુધારતાં છતાં જેમ પાસેની નદીની ઉપર જે તેમાં મેલ રહ્યો હોય તો કચીયે અસર નથી થતી, તેમ

શહેરોનું છે. પણ જેમ નદી સુધરવાથી ખાખોચિયાં પોતાની મેળે સુધરી જાય છે તેમ જો આપણે ગામડિયાના જીવનમાં સુધારો, વિકાસ કરી શકીએ તો ખીણું બધું એની મેળે સુધરી શકે છે.

‘નવજીવન’નું દષ્ટિબિન્દુ નિરંતર ખેડૂતોની સ્થિતિ જ રહેશે. એ સ્થિતિ કેમ સુધારી શકાય, એ સુધારવામાં નાનામોટા બધા કેમ લાગ લઈ શકે, અને જો આપણામાં થોડું જ લશ્કર એવું પેદા થાય કે જે સત્યને જ વળગી પોતાનું કર્તવ્ય ક્યાં કરે તો થોડા સમયમાં આપણે કેમ આગળ વધી શકીએ એ હવે પછી વિચારશું.

૨

ગયા અંકમાં ખેડૂતોની સ્થિતિ વિષે આપણે થોડું વિચારી ગયા. એ સ્થિતિ કેમ સુધરી શકે તે આપણે વિચારવાનું રહ્યું છે.

મિ. લાયોનલ કટિસ, જે લખનૌની મહાસલા વખતે જાહેરમાં આવ્યા હતા, તેમણે એક જગ્યાએ હિન્દુસ્તાનનાં ગામડાંનો આબેહૂળ ચિતાર આપ્યો છે. તેઓ સાહેબ કહે છે કે હિન્દુસ્તાનમાં ગામડાં ઉકરડા જેવા લાગતા ટેકરા ઉપર આવેલાં હોય છે. તેનાં ખૂંપડાં ખડેર જેવાં લાગે છે. લોકોમાં

તાકાત હોતી નથી. મંદિરો જ્યાંત્યાં હોય છે ગામડાંમાં સ્વચ્છતા હોતી નથી. રસ્તામાં પુષ્કળ ધૂળ હોય છે. સાધારણ દેખાવ એવો હોય છે કે કેમ જાણે ગ્રામવ્યવસ્થાને સારુ કોઈ જવાબદાર હોય જ નહિ.

આ વર્ણનમાં બહુ અતિશયોક્તિ નથી; અને કેટલેક દરજ્જે તેમાં ઉમેરો પણ કરી શકાય એવું છે. સુવ્યવસ્થિત ગામની રચનામાં કાંઈક નિયમ હોવો જોઈએ. ગામની શેરીઓ જેમતેમ હોવાને બદલે કાંઈક આકારમાં હોવી જોઈએ; અને હિન્દુસ્તાન કે જ્યાં કરોડો માણસો ઉધાડે પગે ચાલનારા છે ત્યાં રસ્તા એટલા બધા સ્વચ્છ હોવા જોઈએ કે તેની ઉપર ચાલતાં કે સૂતાં પણ કોઈ જાતનો અણગમો પેદા ન થઈ શકે. શેરીઓ પાકી અને પાણીના નિકાસને સારુ નીકવાળા હોવી જોઈએ. મંદિરો ને મસજિદો સ્વચ્છ અને જ્યારે જુઓ ત્યારે નવાં લાગતાં હોવાં જોઈએ, અને તેમાં જતાં જનારને શાંતિનો અને પવિત્રતાનો આલાસ આવવો જોઈએ. ગામમાં અને આસપાસ ઉપયોગી ઝાડો અને ફળઝાડો હોવાં જોઈએ. તેને લગતી ધર્મશાળા, નિશાળ અને દરદીઓની માવજત થઈ શકે એવી નાનકડી ઇસ્પતાલ હોવી જોઈએ. ભોડેની

નિત્યની હાજરોને સારુ એવી વ્યવસ્થા હોવી જોઈએ કે હવાપાણી, રસ્તા વગેરે ન બગડે. દરેક ગામના લોકોમાં યોતાનાં અન્નવસ્ત્ર ગામમાં જ પેદા કરવાની અથવા બનાવવાની શક્તિ હોવી જોઈએ, અને ચોર લૂંટારા વ્યાધાદિના લયની સામે બચાવ કરવાની શક્તિ હોવી જોઈએ. આમાંનું ધણુંખણું એકલેખા હિન્દુસ્તાનનાં ગામડાંમાં હતું. જે ન હતું તેની તે વખતે જરૂરિયાત ન હોય એવો સંભવ છે. હોય અથવા ન હોય, છતાં મેં ઉપર વર્ણવી છે એવી ગામની વ્યવસ્થા હોવી જોઈએ એ વિષે કોઈ શંકા નહિ કરી શકે. આવાં ગામડાં જ સ્વાશ્રયી કહેવાય; અને જે બધાં ગામડાં એવાં હોય તો હિન્દુસ્તાનને ખીજ થોડી જ ઉપાધિઓ પીડી શકે.

આવી દશા આણવી એ અશક્ય તો નથી જ, પણ આપણે ધારતા હઈશું એવું મુશ્કેલ પણ નથી. હિન્દુસ્તાનમાં સાડાસાત લાખ ગામડાં છે એમ કહેવાય છે. એટલે એક ગામડાની વસ્તી સરેરાશ ૪૦૦ થવા જાય. ઘણાં ગામડાંમાં ૧૦૦૦થી ઓછી જ વસ્તી છે. મારી દૃઢ માન્યતા છે કે આવી નાનકડી વસ્તીવાળાં ગામડાંમાં સારી વ્યવસ્થા કરવી એ ઘણું સહેલું છે. તેને સારુ મોટાં લાખોની

કે કારાસભાની કે કાયદાઓની જરૂર પડતી નથી. માત્ર એક જ આવશ્યકતા રહે. અને તે એક હાથના વેઠા ઉપર ગણી શકાય તેટલાં શુદ્ધભાવે કામ કરનારાં સ્ત્રીપુરુષોની. તેઓ પોતાના આચરણથી, સેવાભાવથી પ્રત્યેક ગામડામાં જોઈતા ફેરફાર કરાવી શકે છે. તેઓને રાતદહાડો એ જ કામમાં રોકાવું પડે એવું પણ કાંઈ નથી. તેઓ પોતાની આજીવિકાનું કામ કરતાં છતાં સેવાવૃત્તિ ધરાવવાથી પોતાના ગામડામાં મહત્વના ફેરફાર કરાવી શકે છે.

આવા સેવકોને ભારે કેળવણીની જરૂરિયાત આવશ્યકતા નથી. બિલકુલ અક્ષરજ્ઞાન ન હોય તોપણ ગ્રામસુધારાનું કામ થઈ શકે છે. આમાં સરકાર કે રજવાડા વચ્ચેમાં આવી શકતા નથી, અને તેઓની મદદની ઓછી જરૂર રહે છે. પ્રત્યેક ગામમાં આ પ્રમાણે સ્વયંસેવકો નીકળી પડે તો જરૂરિયાત આડંબર વિના, મોટી ચળવળો વિના સમસ્ત હિંદુસ્તાનનું કાર્ય થઈ શકે, અને ઘણા થોડા પ્રયત્નથી અણધાર્યું પરિણામ લાવી શકાય. આમાં દ્રવ્યની પણ જરૂર ન હોય એમ તો વાંચનાર સહેજે સમજી શકશે. જરૂર માત્ર સદાચારની એટલે ધર્મવૃત્તિની રહેલી છે.

ખેડૂતોની ઉન્નતિનો આ સહેલામાં સહેલો રસ્તો છે એમ હું અનુભવપૂર્વક જાણું છું. આવા પ્રમાસમાં કોઈ પણ ગામને બીજા ગામોની રાહ જોવાની જરૂર રહેતી નથી અને કોઈ પણ વ્યક્તિને બીજાની રાહ જોવાની જરૂર રહેતી નથી. જે ગામમાં જે એક પણ પુરુષ અથવા સ્ત્રીને લોકસેવા કરવાનો શુદ્ધ વિચાર થાય તે એ જ ક્ષણે શરૂ કરી શકે છે, અને તેમાં તેની આખા હિંદુસ્તાનની પૂરેપૂરી સેવાનો સમાવેશ થાય છે. મારી ઉમેદ છે કે ગામડાંઓમાં વસનાર જેઓના હાથમાં આ આવે તે મેં સૂચવેલો અખતરો શરૂ કરશે અને થોડા સમયમાં જ પોતાના અખતરાનું પરિણામ દેશને બતાવી શકશે. એ અખતરો કેમ શરૂ કરી શકાય એ વિષે કેટલાક અનુભવો હું હવે પછીના અંકમાં વાંચનારની આગળ રજૂ કરીશ. પણ જે આ વસ્તુના મહત્ત્વને સમજી ગયેલ છે તેવા સેવક એક અઠવાડિયાની પણ રાહ જોયા વિના શરૂ કરી દેશે એવી હું ઉમેદ રાખું છું.

હું કહી ગયો છું કે ગ્રામવ્યવસ્થા સુધારવા
 આવત હું મારા કેટલાક અનુભવો આપીશ. દાકતર
 હરિપ્રસાદે સ્વ. બહેન નિવેદિતાએ કલકત્તાની
 એક પોળ કેમ સુધારી તેનો દાખલો આપી આપણને
 ખતાવી આપ્યું છે કે એકએક પુરુષ અથવા સ્ત્રી
 પણ, જો ધારે તો, કેટલું કરી શકે. ગામડાંઓમાં
 એવું કામ કરવું એ શહેરોની પોળો સુધારવા કરતાંયે
 સહેલું છે. ચમ્પારણમાં જ્યારે સ્વાશ્રયી નિશાળો
 ખોલવાનો નિશ્ચય થયો ત્યારે મેં સ્વયંસેવકોની
 આગણી કરી હતી. ત્યાં આવેલા સ્વયંસેવકોમાં
 મરહૂમ દાકતર દેવ અને એલચામના શ્રી. સોમણ
 વકીલ હતા. આ સ્વયંસેવકોને માત્ર ત્રણ કામ
 કરવાનાં હતાં. છોકરા અને છોકરીઓ આવે
 તેમને અણાવવાં, આસપાસનાં ગામના રસ્તા ધર
 વગેરે સાફ રાખતાં ગામડિયાઓને શીખવવું અને
 સૂચવવું, અને ફરદીઓ આવે તેને ફવા આપવી.
 શ્રી. સોમણને ભીતિહરવા કરીને એક ગામડું છે
 યાં મૂકવામાં આવ્યા હતા. દાકતર દેવ નિશાળવાળાં
 ગામોમાં ફવાની તજવીજ રાખતા. દરમિયાન
 એમની તસવાટ ભીતિહરવાની નિશાળમાં વધેરા

થઈ. ત્યાંના લોકોની ઉપર સુધારા વગેરેની અસર
 કરવી એ મુશ્કેલ હતું. તેમણે ક્યા ક્યા સુધારા
 કરવા જોઈએ તે દાક્તર દેવે અંતઃગ્રસ્ત હતું. પણ
 ગામડિયાઓ દાક્તર દેવનાં વચનને ગાંઠે જ શાના ?
 વાત રસ્તાઓ સાફ કરવાની અને ફૂવાની આસપાસ
 ઢોળાવ કરી બધો કીચડ કાઢી નાંખવાની હતી. છેવટે
 દાક્તર દેવ અને શ્રી. સોમણે ડ્રાદાળી હાથમાં લીધી
 અને ફૂવાની આસપાસ ઢોળાવ કરવાનું અને
 રસ્તાઓ ચોખ્ખા કરવાનું શરૂ કર્યું. નાનકડું ગામ,
 તેમાં વાત વીજળીની જેમ પ્રસરી. ગામડિયાઓ
 દાક્તર દેવનાં વચનનો અર્થ સમજ્યા. દાક્તર
 દેવના કાર્યમાં જે બળ હતું તે તેમની સુચનાઓમાં
 ન હતું. ગામડિયાઓ પોતે પણ સાફ કરવા નીકળી
 પડ્યા, અને ત્યારથી ભીતિદરવાના ફૂવા અને રસ્તા
 સુંદર દેખાવા લાગ્યા. કચરાના ઢગલાઓ અસોપ
 થઈ ગયા. દરમિયાન ધાસની નિશાળ બાંધવામાં
 આવી હતી તે કોઈ તોફાનીઓએ બાળી મૂકી.
 હવે શું કરવું એ ભારે સંજોગ થઈ પડ્યો. ફરી
 પાછી ધાસની નિશાળ બાંધવી અને બળવાનું જોખમ
 ખેડવું ? શ્રી. સોમણ અને દાક્તર દેવે ઈંટની નિશાળ
 બાંધવાનો નિશ્ચય કર્યો. હવે તો બંનેને ભાથણ
 કરવાની કળા આવરી ગઈ હતી. જોઈતા સામાનની

બિલ્લા માગી. જરૂર જણાય ત્યાં પૈસા પણ આપ્યા અને બન્નેએ મજૂરી કરવાનું શરૂ કર્યું. પાકી નિશાળનો પાયો તેઓએ હાથે નાંખ્યો એટલે ગામડિયાઓ પણ આવી પડ્યા, કારીગરો પણ યથાશક્તિ મદદ કરવા લાગ્યા, અને ભીતિહરવાની નિશાળ આજ પણ એકએ માણસ ધારે તો શું કરી શકે તેની સાક્ષીરૂપે મોજૂદ છે. આ પ્રમાણેનું કાર્ય એક ગામડામાં નહિ પણ જે જે ઠેકાણે નિશાળો સ્થાપવામાં આવી તે તે ઠેકાણે આજીવંત પ્રમાણમાં થયું હતું, અને શિક્ષકોના કાર્યની આકર્ષણશક્તિના પ્રમાણમાં ગામડિયાઓ કામ કરતા થઈ ગયા હતા. આ સેવા કરવામાં ભારે હોશિયારીની જરૂર ન હતી, દિલસોજી અને ખંતની જરૂર હતી. તેની સાથે હોશિયારી, કારીગરી વગેરે બીજેથી મળી રહેતાં હતાં.

ખેડા જિલ્લામાં પાકની આંકણી કાઢવાની હતી. તેમાં બધા ખેડૂતો મદદ ન કરે તો એ કામ થઈ શકે તેવું ન હતું. એકએક ગામડાદીઠ એકએક સ્વયંસેવકે જે ખબરો મેળવવાની હતી તે મેળવી લીધી, એટલું જ નહિ પણ ખેડૂતોનાં મન હરી લીધાં. આવા અનેક દાખલાઓ જુદીજુદી જગ્યાના હું આપી શકું છું.

હવે આપણે ગામડાંને સુવ્યવસ્થિત કરવા
 ઇચ્છીએ કેમ શરૂ કરવું એ બોધ શકીએ છીએ. એ
 પોતે રહેલો હશે તે શેરીને જ પસંદ કરશે. તેમાં
 વસનારાં બધાને આગળથી લેશે. એમના દુઃખમાં
 જરાયે દેખાવ કર્યા વિના ભાગ લેશે. શેરીની
 સ્વચ્છતા જાળવવામાં તેઓની મદદ માગશે. પાડોશી
 હસી કાઢશે, અપમાન પણ કરશે, એ બધું આ
 સેવક સહન કરશે, અને તેમ છતાં આગળની માફક
 તેઓના દુઃખમાં ભાગ લેશે અને પોતે એકલા શેર
 સ્વચ્છ રાખશે. પોતાની સ્ત્રી, મા, બહેન વગેરે
 ધીમેધીમે પોતાના આગામમાં રોકાશે. પાડોશીઓ
 મદદ કરે અથવા ન કરે તો પણ શેરી તો હમેશાં સ્વચ્છ
 જ રહેશે, અને અનુભવે માલૂમ પડશે કે એમ કરતાં
 વધુ વખત નહિ દેવો પડે. આખરે પાડોશીઓ
 પોતે કામ કરતા થઈ જશે અને એક શેરીની સુવાસ
 આખા ગામડામાં ઊડશે.

જો આવા સેવકને વધારે હોંશ હોય અને પોતે
 ઠીકઠીક બચેલ હોય તો પોતાની શેરીમાં છોકરાંઓને
 અને મોઢાંઓ પણ જે નિરક્ષર હોય તેમને અક્ષરજ્ઞાન
 આપશે. જે પોતાની શેરીમાં કોઈ માંસ હોય અને
 તેઓ વેચવી દવા કરવા અસમર્થ હોય તો તેને સાનુ
 વૈદ્ય શોધી કાઢશે. સારવાર કરનાર કોઈ નહિ હોય

તો પોતે સારવાર કરશે. આટલું કરતાં તેને પ્રત્યેક પાડોશીની આર્થિક અને નૈતિક સ્થિતિનું સરસ જ્ઞાન મળશે. તેટલું જ્ઞાન મળવાથી તેમાં જે સુધારા કરવા ઘટે એ સુધારા કરવાની યોજના આવો સેવક રચશે. અને આવા પ્રકારના સુધારા કરતાંકરતાં તેને પોતાના પાડોશીની અને તેમની મારફતે આખા ગામની રાજ્યપ્રકરણી સ્થિતિનો પણ ખ્યાલ આવશે. અને જો એ ખ્યાલની સાથે તેનામાં લોકોની પાસેથી એકસપે કામ લેવાની શક્તિ આવે તો લોકોની રાજ્યપ્રકરણી સ્થિતિ પણ સુધારવાને આવો માણસ સમર્થ થશે. આફ્રિકા, ચંપારણ, ખેડા વગેરે પ્રદેશોમાં હું જોઈ શક્યો કે જેને આપણે અલણુ માનીએ છીએ તેવા માણસો પોતાની ખંતને અને લોકલાગણીને લીધે આખાદ સેવા કરી શક્યા છે અને જનસમાજ ઉપર અસર પણ પાડી શક્યા છે. જે જે ગામડામાં મેં એકએક પણ ચેતનવાળા પુરુષને કે સ્ત્રીને જોયાં છે તે તે ગામડામાં તેઓને મેં ધણું સરસ કામ કરતાં પણ જોયેલાં છે.

હવે આપણે સ્વચ્છતા વિષેના અને નૈતિક, શારીરિક અને આર્થિક આરોગ્ય વિષેના કેટલાક નિયમો તપાસીશું. મારી ઉમેદ છે કે જેઓને તે પસંદ પડે તેઓ એ નિયમો પ્રમાણે પોતપોતાના

ગામડામાં કાર્ય કરતા થઈ જશે. અને જો એમ થશે તો આપણે થોડા જ સમયમાં કેટલાંક ગામડાંની સ્થિતિ ઉપર ભારે અસર ઉપજવી શકીશું.

૪

ખેડૂતોની દશાનો વિચાર કર્યો. ગામડાંઓમાં સ્વચ્છતાના નિયમો નથી જળવાતા એ પણ આપણે જોયું. ‘પહેલું સુખ તે જાતે નર્મી’ એ કહેવતમાં બહું સત્ય છે. ભારે ઊંચી દશાએ પહોંચેલ સ્ત્રી-પુરુષ લલે રોગે પીડાતાં હોય, છતાં તે પોતાની દશા સાચવી શકે. પણ આપણે જેઓને હજી ટોચે ચડવાનું છે તે તો રોગગ્રસ્ત હોઈએ તો ચડતાં હાંરીએ જ.

અંગ્રેજીમાં એક કહેવત છે કે ‘હંડે પગે કોઈ સ્વર્ગે ન જઈ શકે.’ ઇંગ્લંડ જેવા હંડા મુલકમાં લોકોના પગ હંડા રહે તો અકળામણ થાય. ઈશ્વરને સંભારવાનુંયે ત્યારે ન સૂઝે. કહેવત છે કે ‘સ્વચ્છતા એ દૈવી સ્થિતિના જેવી છે.’ મેલા રહેવાનું કે મેલા વાતાવરણમાં રહેવાનું આપણને કંઈ કારણ નથી. મેલામાં પવિત્રતા ન હોય. મેલ એ અસાનની, આળસની નિશાની છે. એમાંથી ખેડૂતો કેમ નીકળે? આપણે સ્વચ્છતાના નિયમો તપાસીએ.

૧. આપણાં ઘણાં ઈરોની ઉત્પત્તિ આપણાં પાયખાનામાં અથવા આપણી જંગલ જવાની આદતમાં રહેલી છે. દરેક ઘરમાં પાયખાનાની આવશ્યકતા છે. માત્ર સાળાં ને મોટાં માણસો જ 'જંગલ' જઈ શકે. બીજાંઓને સારુ જો પાયખાનું ન હોય તો તેઓ ફળિયાને, શેરીને કે ઘરને પાયખાનું બનાવી જમીન બગાડે છે ને હવાને બેરી કરે છે. તેથી આપણે એ નિયમ ઘડી શકીએ છીએ. જો જંગલ જવું હોય તો ગામથી એક માઈલ દૂર જવું. ત્યાં વસ્તી ન હોવી જોઈએ, માણસોને પગરવ ન હોવો જોઈએ, જંગલ બેસતી વેળાએ ખાંડો ખોદવો જોઈએ, ને ક્રિયા પૂરી કર્યા પછી મેલા ઉપર ખૂબ ધૂળ નાખવી જોઈએ. જેટલી ધૂળ ખોદી કાઢી હોય તેટલી પાછી ઢાંકી દેવાથી મેલું બરોબર દટાઈ જશે. આટલી ઓછામાં ઓછી તસ્દી લઈને આપણે સ્વચ્છતાના મોટા નિયમનું પાલન કરી શકીએ છીએ. સમજી ખેંડૂતો પોતાના ખેતરમાં જ સૌચ કરે ને વગરપૈસે ખાતર ભરે. આ એક નિયમ.

આમ જંગલ જતાં છતાં દરેક ઘરને અંગે પાયખાનું જોઈએ જ. તેને સારુ ડબ્બા વાપરવા જોઈએ. ત્યાં પણ દરેક જણે સૌચ કરી રહ્યા પછી પુષ્કળ માટી નાખવી જોઈએ કે જેથી ત્યાં દુર્ગંધ

ન આવે, માખી ન બણબણે, કીડા ઉત્પન્ન ન થાય. એ ડબ્બો હમેશાં બરાબર સાફ થવો જ જોઈએ. ડટ્ટણ જાજર નકામાં છે. પૃથ્વીનું એક ફૂટ લગીનું પડ જંતુઓથી ખદખદતું છે. તેટલા પડમાં જે મેલું આપણે દાટીએ તેનું ખાતર તુરત થઈ જાય છે. બહુ જીંડે રહેલી માટીમાં એટલા જીવો નથી કે જેઓ મેલાનું ખાતર બનાવી શકે. તેથી જીંડે દાટ્યો મેલ મલિન બાફે પેદા કરી હવાને બગાડે છે. ડબ્બા લોખંડના કે રૌગાન ચડાવેલા માટીના હોય તો ચાલે. એમાં પણ પૈસાનું ખર્ચ નથી, માત્ર ઉદ્ધમની જરૂર છે. પેશાબ પણ ન્યાંત્યાં ન જ થવો જોઈએ. શરીરોમાં પેશાબ કરવામાં પાપ સમજવું જોઈએ. તેથી પેશાબ કરવાનાં કુંડાં હોવાં જોઈએ; ને તેમાં પણ માટી પુષ્કળ હોય તો જરાયે દુર્ગંધ ન આવે, છાંટા ન જીંડે, ને એ માટીનું પણ ખાતર બને. આ બીજો નિયમ. દરેક ખેડૂત જો આ નિયમોનું પાલન કરે તો તેના આરોગ્યમાં વૃદ્ધિ થાય, એટલું જ નહિ પણ તે આર્થિક લાભ મેળવે; કેમકે વગરમહેનતે તેને સુવર્ણમય ખાતર મળે.

૨. શરીરો વચ્ચે થૂંકાય નહિ, નાક સાફ થાય નહિ. કેટલાકનું થૂંક એટલું ઝેરી હોય છે કે

તેમાંથી જંતુઓ ઊડે છે ને ક્ષય થાય છે. રસ્તા પર થૂંકવું એ કેટલીક જગ્યાએ ગુનો ગણાય છે. પાન જરદો ખાઈને જેઓ થૂંકે છે તેઓ તો ખીજની લાગણીઓનો વિચાર જ નથી કરતા. થૂંક, લીંટ વગેરે ઉપર પણ ધૂળ નાખવી જોઈએ.

૩. પાણીને વિષે ઘેડૂતો અતિશય બેદરકારી રાખે છે. કૂવાતળાવ જેમાંથી પીવા રાંધવાનું પાણી લેવામાં આવે તે સ્વચ્છ જ હોવાં જોઈએ. તેમાં પાંદડાં ન હોવાં જોઈએ. તેમાં નવાય નહિ, તેમાં ઢોરને નવરાવાય નહિ, તેમાં લૂગડાં ન ધોવાય. આમાં પણ થોડી પ્રથમની મહેનતનું જ કામ છે. કૂવો સાફ રાખવો એ તો સહેજ વાત છે. તળાવ સાફ રાખવું તેથી જરા કઠિન છે. પણ લોકો કેળવણી પામે તો સહુ સહેલું છે. અગડેલું, મેલું થયેલું પાણી પીતાં સૂગ ચડે. તો આપણે પાણીની સ્વચ્છતાના નિયમે સહેજે જાળવી રાખીએ. પાણી હમેશાં જડા અને સ્વચ્છ કપડામાં ગાળવું જોઈએ.

એક ડોશી એક મેજ સાફ કરતી હતી. સાણુથી ધૂએ ને મસોતાથી લૂછે, એટલે મેજ કેમે સાફ થાય જ નહિ. ડોશી સાણુ બદલે, મસોતાં બદલે, પણ મેજ તેવો ને તેવો. કોઈએ કહ્યું, “ડોશીમા, મસોતું બદલી સાફ કપડું લો તો હમણાં મેજ સાફ

થાય.” ડાશી સમજ્યાં. તેવી રીતે આપણે મેલાં કપડાથી ગાળીએ કે લૂછીએ તેના કરતાં ન જ ગાળીએ તોપણ ચાલે.

શેરીઓમાં કચરો ન જ નાખાય એ નિયમ સમજાવવાનું હોય જ નહિ. કચરાનું પણ શાસ્ત્ર છે. કાચલોદું વગેરે ઊંડાં દટાય. છોડિયાં ને દાતણની ચીરો ઘોઈ સૂકવાય ને ખજાણામાં ધપરાય. ચીંથરાં વેચાય. એંદું, શાકનાં છોલાં વગેરે દટાય ને તેનું ખાતર બને. આમ બનેલા ખાતરના મેં ઢગલા જોયેલા છે. ચીંથરાંના કાગળો બને છે. ગામડામાં કચરો ઉપાડી જનાર કોઈ હોવાની જરૂર ન હોવી જોઈએ, કેમકે કચરો ઘણો ઓછો હોય છે ને તે મુખ્યત્વે ખાતર કરવાજેવો હોય છે.

ગામની કે ધરોની આસપાસ પાણી ભરાઈ રહે એવાં ખાડાખાખોચિયાં ન જ હોવાં જોઈએ. જ્યાં પાણી ભરાઈ રહેતું ન હોય ત્યાં મચ્છરોની ઉત્પત્તિ ન થાય. જ્યાં મચ્છર ન હોય ત્યાં મેલેરિયા ઓછો થાય. દિલ્લીની આસપાસ પાણી ભરાઈ રહેતું તે પુરાઈ ગયા પછી ત્યાં મચ્છરો પ્રમાણમાં ઘટ્યા ને મેલેરિયા પણ ઘટ્યો.

ઉપરના સ્વચ્છતાના નિયમોથી આ લેખ શું ચીતર્યો એમ કોઈ નહિ કહે એવી હું ઉમેદ રાખું

છું. આ નિયમોના પાલન પર એકવીસ કરોડ ખેડૂતોના આરોગ્યનો આધાર છે.

જે સ્વયંસેવક પોતાના ગામડામાં આવા નિયમોની કેળવણી ખેડૂતોને આપશે તે પોતાના ગામડાના રહેવાસીઓનો આવરદા વધારશે, રોગો અટકાવવાનો મહાઉપાય યોજશે. સૌથી મુશ્કેલ આ કામ છે, કેમકે તેનાં રસ લેનારા થોડા છે. છતાં તે કોઈ દહાડો પણ કર્યે દૂટકો છે. આ ધર્મના પાલનમાં ભૂલને અવકાશ નથી. જેટલો પગાય તેટલું ફળ દેશે. જેને શરૂ કરવું હોય તે કરીને એક વર્ષમાં પોતાના ગામડાની તંદુરસ્તી બદલાવી શકશે.

